

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 4Csp/80/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117227843
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Doricová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1117227843.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Zuzanou Doricovou v spore žalobkyne: Q. V., narodená XX.XX.XXXX, bytom L. Q. XXX/XX, XXX XX H. L. právne zastúpená Mgr. Martin Dohňanský, advokát, Advokátska kancelária Dobrovičova 16, 811 02 Bratislava proti žalovanému v 1. rade: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, v 2. rade: T. U., narodený XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/X, XXX XX Bratislava právne zastúpený Advokátska kancelária LM & PARTNERS, s.r.o., Jána Rašu 793, 900 86 Budmerice v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch takto

rozhodol:

I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných žalobkyňi zanikne v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhému žalovanému.

II. Súd žalobu vo zvyšku zamietla.

III. Súd priznáva žalobkyňi voči žalovanému v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

IV. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok vo výške 366,00 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných žalobcovi zanikne v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhému žalovanému.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 20.11.2017 domáhala voči žalovanému v 1. a 2. rade uloženia povinnosti zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu vo výške 150.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá jej bola spôsobená usmrtením jej blízkej osoby, matky, žalovaným v 2. rade v dôsledku dopravnej nehody, ktorú žalovaný v 2. rade zavinil dňa 23.11.2014. Žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že dňa 23.11.2014 žalovaný v 2. rade, vodič vozidla zn. Renault Clio, evidenčné číslo F. v F. na M. G. sa plne nevenoval vedeniu motorového vozidla a na priechode pre chodcov nedal prednosť chodkyňi J. L. (matke žalobkyne), ktorá prechádzala priechodom pre chodcov z ľavej strany na pravú z pohľadu vodiča. Pani J. L. utrpela pri dopravnej nehode ťažké poškodenie zdravia, ktoré viedlo k jej smrti, keď v dôsledku závažných poranení dňa 03.01.2015 zomrela. Žalovaný v 2. rade bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3T/30/2017 zo dňa 16.03.2017 odsúdený za prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona. Vina a zodpovednosť žalovaného v 2. rade ako aj skutkové okolnosti tragickej dopravnej nehody boli preukázané v trestnom konaní. Vozidlo, ktorého prevádzkou došlo k usmrteniu J. L. bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za

škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného v 1. rade. Žalobkyňa ako poškodená je oprávnená uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, žalovanému v 1. rade podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Žalobkyňa pasívnu legitimáciu žalovaného v 1. rade odôvodňovala aj závermi uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 a poukázala v tejto súvislosti na judikatúru Európskeho súdneho dvora a rozsudok vo ESD č. C-22/2012 vo veci V. Q.. Pasívna legitimácia žalovaného v 2. rade odvodzovala z ustanovenia § 420 resp. § 427 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že súd je viazaný rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal a aj právnou kvalifikáciou skutku a teda aj formou zavinenia predpokladaného Trestným zákonom a teda je viazaný trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3T/30/2017 zo dňa 16.03.2017. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla pričom existencia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je preukázaná poistnou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným v 1. a 2. rade. Žalovaní sú pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní. V prípade žalobkyne došlo k zásahu do osobnostného práva tak, že bola narušená celistvosť rodiny žalobkyne a bolo zasiahnuté do jej súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie žalobkyne v citovej oblasti je nenapraviteľné. V dôsledku tragickej smrti matky žalobkyne pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme spočívajúcej v strate milovanej osoby, čím sa žalobkyňa stala do budúcnosti ochudobnená o rodinný život a v citovej strate, keď žalobkyňa smrťou matky stratila jej lásku a radosť s ňou prežívanú. Zároveň utrpela citovú ujmu spočívajúcu v neprijemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku zo smrti milovanej osoby. Žalovaný v 2. rade spôsobil nenapraviteľnú emočnú stratu a narušil silné rodinné väzby nehovoriac o tom, že žalobkyne rozbil časť rodinného života, ktorý prežívala. S matkou tvorila plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. Z nečakanej smrti matky prežívala žalobkyňa nielen pocity úzkosti, smútku, zúfalstva, ale stratila i možnosť viesť s ňou súkromný život odo dňa jej smrti. S odstupom času je zrejmé, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je postačujúca. Je nepochybné, že ujmu, ktorá žalobkyne vznikla, by na jej mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú. Žalobkyňa ako pozostalá blízka osoba má právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Smrť blízkej osoby nemožno vyčísliť peniazmi, náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje len určitú satisfakciu, ktorej úlohou je iba do istej miery odškodniť stratu pozostalým resp. zmierniť následky neoprávneného zásahu do práva na súkromie a rodinný život. Žalobkyňa mala za to, že pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka naplnené obe taxatívne stanovené kritéria a to závažnosť vzniknutej ujmy ako aj okolnosti, za ktorých do práva na ochranu osobnosti došlo, keď výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu. Navrhovaná výška nemajetkovej ujmy je primeraná, jej cieľom je primerane vyvážiť a zmierniť vzniknutú nemajetkovú ujmu i keď satisfakcia nemajetkovej ujmy sa vyjadruje prostredníctvom finančných prostriedkov. Žalobkyňa navrhovala pri určení peňažnej náhrady prihliadnúť na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrtelnej nehody matky a emočné dôsledky, ktoré tragická nehoda u žalobkyne vyvolala. Navrhla zohľadniť aj to, že síce išlo o nedbanlivostný trestný čin žalovaného v 2. rade, ale tento bol spôsobený závažnejším spôsobom a to porušením dôležitej povinnosti. Správanie žalovaného v 2. rade bolo odsúdeniahodné z dôvodu ignorácie a podcenenia ľudského života, nakoľko je prechod pre chodcov nie len zákonom vymedzený priestor v cestnej premávke, kde je nevyhnutné počítať so zvýšeným pohybom chodcov. Zákon priznáva tomuto priestoru zvýšenú dôležitosť. Konaním žalovaného v 2. rade došlo k devastujúcemu zásahu do práva na rodinný a súkromný život žalobkyne v takom rozsahu, kde nepostačuje ani verejné ospravedlnenie. Protiprávnym konaním žalovaného v 2. rade došlo k nenávratnej deštrukcii medziľudských väzieb medzi nebohou matkou žalobkyne a žalobkyňou, tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobkyne a tým k intenzívnemu zásahu do jej osobnostných práv, práva na súkromie a rodinný život a právo na ochranu osobnosti žalobkyne bolo porušené protiprávnym zásahom, ktorého následky nie je možné odstrániť len morálnou satisfakciou, pretože forma morálneho zadosťučinenia nepostačuje na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma žalobkyne. Žalobkyňa v žalobe tiež opísala vzťah so svojou matkou od svojho detstva, ich vzájomné spolužitie v dospelosti žalobkyne a starostlivosť nebohej matky o dcéru žalobkyne.

2. Žalovaný v 1. rade uplatnený nárok žalobkyne neuznal a žalobu žiadal voči žalovanému v 1. rade z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie zamietnuť. Uviedol, že nemajetková ujma v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka nie je krytá systémom povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a to z dôvodu, že nároky na náhradu nemajetkovej ujmy z

titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka do okruhu pôsobnosti zákona č. 381/2001 Z.z. (Ďalej PZP) nezahŕňa. V zmysle § 4 ods. 2 písmeno a) zákona č. 381/2001 Z.z. sa hradí škoda na zdraví. V súvislosti s tým, čo možno považovať za škodu na zdraví poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.04.2011, sp. zn. 4Cdo 168/2009, v ktorom súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, že zákon o PZP osobitne neupravuje pojem škoda a rovnako špeciálne neupravuje, čo sa odškodňuje, použije sa úprava spôsobu a rozsahu náhrady škody podľa § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ustanoveniami Občianskeho zákonníka je okrem iného vymedzené, čo sa pri škode na zdraví a usmrtením odškodňuje. V súvislosti s nárokmi nemajetkovej povahy sa pri škode na zdraví odškodňuje bolesť poškodeného a sťaženie spoločenského uplatnenia. Osobám, voči ktorým mal zosnulý v čase svojho úmrtia vyživovaciú povinnosť, priznáva Občiansky zákonník pozostalostnú úrazovú rentu a taktiež sa tiež uhrádzajú náklady spojené s pohrebom, či liečením. Zásah do osobnostných práv nie tým chráneným predmetom, za poškodenie ktorého by mal poisťovateľ za svojho poisteného poškodenému plniť. Žalovaný v 1. rade poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016, v ktorom sa súd priamo zaoberal právnou otázkou či poisťovňa (poisťovateľ zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) je pasívne legitimovaná na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 11 až § 13 Občianskeho zákonníka) za zásah do osobnostných práv navrhovateľov spôsobený úmrtím im blízkej osoby pri dopravnej nehode. K rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-22/12 vo veci Q. V. uviedol, že rozhodnutie neukladá poisťovní povinnosť hradiť pozostalým nemajetkovú ujmu, ani oprávnenie slovenskému súdu na priznanie takejto náhrady bez toho, aby bola vec posúdená v súlade s právnym poriadkom SR. Žalovaný tiež uviedol, že si je vedomý toho, že otázka pasívnej legitimácie poisťovateľa v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadovanej z PZP je súdmi rôzne vnímaná a posudzovaná, avšak nateraz neexistuje rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR k danej otázke. Žalovaný v 1. rade okrem vznesenej námietky nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného v 1. rade namietol aj výšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú považoval za neprimerane vysokú a neopodstatnenú. Poukázal na to, že žalobca v žalobe neuviedol prečo požaduje práve takúto čiastku a poukázal tiež na to, že súdy priznávajú oveľa nižšie sumy za stratu blízkeho človeka, ktorý napr. zomrel v mladšom veku, poprípade išlo o blízku osobu, na ktorú boli pozostalí príbuzní odkázaní vo všetkých oblastiach života.

3. Žalovaný v 2. rade žiadal žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietnuť. Uviedol, že žalovanému v 2. rade bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 mesiacov, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov a súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 4 rokov. Žalovaný v 2. rade uložený trest pokorne prijal, uznal svoje pochybenie, v trestnom konaní nič nenamietal a nepodával opravné prostriedky. Do dnes ho veľmi mrzí a ľutuje následok, ktorý dopravnou nehodou spôsobil. Do uvedeného dňa nikdy nebol trestaný, viedol riadny život a nikdy nebol účastníkom žiadnej dopravnej nehody. Za svoje konanie sa ospravedlnil a vyjadril ľútosť listom a snažil sa informovať na zdravotný stav pani L. hneď po nehode. Bohužiaľ následkom dopravnej nehody pani L. zomrela a on sám už uvedený následok nevie nijakým spôsobom odčiniť. Žalobkyňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy oprela o ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný v 2. rade zasiahol do chránených osobnostných práv žalobkyne, najmä práva na rodinný život a práva na súkromie. Žalobkyňa sa domáha, aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Primeraným zadosťučinením je úhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 150.000 eur. Hodnota ľudského života je len veľmi ťažko vyčísliteľná v peniazoch, ale suma 150.000 eur ako náhrada nemajetkovej ujmy je v neprimeranej výške, ktorá je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, nakoľko v obdobných prípadoch súdy priznávajú sumy v rozmedzí od 5.000,- eur do 20.000 eur. Nárok v takej vysokej sume nemožno uznať. Ak by súd zaviazal žalovaného v 2. rade k úhrade tak vysokej sumy bolo by to pre žalovaného v 2. rade likvidačné, nakoľko nevlastní žiaden majetok, býva so svojou 87 ročnou matkou, o ktorú sa stará a žije jedine zo svojho príjmu a vzhľadom na jeho vek 59 rokov mu do dôchodku ostávajú 2 roky. Žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 24. októbra 2013 vo veci C-22/12 a uviedol, že z uvedeného vyplýva, že povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkyim osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

4. Žalobkyňa sa k vyjadreniam žalovaného v 1. a 2. rade vyjadrila a vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného v 1. rade uviedla, že s argumentáciou žalovaného nesúhlasí. K argumentácii žalovaného v 1. rade o správnosti záverov senátu Najvyššieho súdu SR 3Cdo uviedla, že tento sa

precízne nevysporiadal so všetkými právnymi aspektmi prejednávanej veci a to najmä vo vzťahu k rozsudku Q.. Žalobkyňa odkázala na právnu analýzu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 301/2012 uvedenú v Bulletin Slovenskej advokácie č. 9/2016, ktorej autorom je advokát JUDr. Jakub Mandelík, PhD., a s ktorej závermi sa plne stotožnila z dôvodu použitej systematiky, právnej analýzy a syntézy právnej argumentácie senátu NS SR ako aj účinkov právnych predpisov Európskej únie a rozhodnutí SD EÚ. K náhrade uplatnenej nemajetkovej ujmy za stratu blízkej osoby - matky žalobkyňa uviedla, že došlo k zásahu do jej osobnostného práva tak, že bola narušená celistvosť jej rodiny a bolo zasiahnuté so jej súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď jej ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné. V dôsledku tragickej smrti matky pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme spočívajúcej v strate milovaného človeka - rodiča, čím je žalobkyňa do budúcnosti ochudobnená o rodinný život a táto spočívajúca aj v citovej strate, keď smrťou matky stratila jej lásku a radosť s ňou prežívanú. Zároveň utrpela citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku zo smrti milovanej osoby. Žalovaný v 2. rade svojim protiprávnym konaním spočívajúcim v nerešpektovaní zákona o pozemných komunikáciách, zasiahol do jej osobnostných práv a to do jej práva na súkromný a rodinný život. Nečakaným, šokujúcim úmrtím matky došlo k tak závažnému zásahu do práva na ochranu osobnosti, spočívajúceho v obmedzení jej súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je postačujúca. Predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch sú dané a je nepochybné, že ujmu, ktorá žalobkyňi vznikla, by na jej mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú a že strata možnosti žalobkyne práve v konkrétnom súkromnom živote je hodná osobitného zreteľa. K námietke žalovaného v 1. a 2. rade o neprimeranosti výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobkyňa uviedla, že ide o nárok, ktorého výška závisí od voľnej úvahy súdu a preto rozhodnutie, ktorým súd o takomto nároku rozhodne je konštitutívnym rozhodnutím. Do momentu rozhodnutia teda uplatnený nárok neexistuje a v prípade kladného rozhodnutia o existencii tohto nároku, až súd vo svojom rozhodnutí určí jeho výšku. Úvahy o neprimeranosti výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy sú preto predčasné a neopodstatnené.

5. Žalovaný v 1. rade sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadril a uviedol, že uplatnený nárok žalobkyne neuznáva a žalobu žiada voči žalovanému v 1. rade zamietnuť. Zopakoval, že si je vedomý toho, že otázka pasívnej legitímácie poisťovateľa v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadovanej z povinného zmluvného poistenia je v aktuálnej súčasnosti súdmi vnímaná a posudzovaná aj rozporne s názorom žalovaného v 1. rade, avšak nateraz neexistuje rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR k danej otázke, ani nedošlo k relevantnej legislatívnej úprave. Aktuálna právna úprava považuje nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nároky, ktoré vyplývajú z legislatívnej úpravy osobnostných práv. Občiansky zákonník v aktuálnom znení nepovažuje takéto nároky za nárok na náhradu škody na zdraví podľa § 444 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorá by bola odškodniteľná v zmysle § 4 ods. 2 písmeno a) zákona o PZP. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým po obetí dopravnej nehody v rámci náhrady škody krytej povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla chýba v súčasnom právnom poriadku SR právny základ. K uplatnenej výške náhrady nemajetkovej ujmy žalovaný v 1. rade uviedol, že od neho nemožno očakávať, že by bol schopný predložiť argumenty, ktorými by vyvracal tvrdené skutočnosti týkajúce sa vzájomných vzťahov medzi žalobkyňou a zosnulou, nakoľko žalovaný v 1. rade nepozná osobné či rodinné väzby medzi pozostalými osobami a zosnulou a práve tieto otázky by mali byť okrem iného predmetom dokazovania k výške náhrady, keďže v tejto časti dôkazné bremeno zaťažuje žalujúcu stranu. Požadovanú sumu však považoval za neprimeranú. Súdny pri vyhodnocovaní primeranosti nemajetkovej ujmy vychádzajú z rôznych okolností daného prípadu a to najmä intenzity vzťahu pozostalých so zosnulým, veku zosnulého, ako aj veku pozostalých, pričom rozhodujúca je takisto otázka finančnej závislosti pozostalých od zosnulého. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.05.2013, sp. zn. 15Co/171/2012, ktorým priznal pozostalým maloletým deťom náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur zohľadňujúc opitosť vinníka dopravnej nehody a výrazné prekročenie rýchlosti, rovnako ako skutočnosť, že zosnulý otec týchto detí bol jediným živiteľom rodiny a k jeho úmrtiu došlo v mladom veku. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.09.2013, sp. zn. 9Co/256/2013 bola zas priznaná maloletému dieťaťu náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur v dôsledku úmrtia matky zrazenej na priechode pre chodcov. K námietke žalovaného v 2. rade, v zmysle ktorej má byť nemajetková ujma hradená z titulu povinného zmluvného poistenia priamo poisťovňou uviedol, že pokiaľ by i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch spadala do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, táto skutočnosť nevyklučuje pasívnu legitímáciu žalovaného v 2. rade.

6. Súd na pojednávaní dňa 13.01.2020 konal v neprítomnosti žalovaného v 2. rade, keď žalovaný v 2. rade sa na nariadené pojednávanie vo veci nedostavil, nariadený termín pojednávania vzal na vedomie na pojednávaní konanom dňa 25.11.2019, svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a pojednávanie odročil nežiadal.

7. Súd vykonal stranami označené dôkazy a to výsluchom žalobkyne, výsluchom svedkov H. V., C. F., V. J.Á., Y. V. a oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi - trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II č.k. 3T/30/2017-201 zo dňa 16.03.2017, list žalovaného v 2. rade a fotografie nebohej J. L..

8. Súd mal v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe zhodných tvrdení strán za preukázané, že

8.1. Dňa 23.11.2014 došlo k dopravnej nehode v F. na M. G. v smere od C.K., keď žalovaný v 2. rade ako vodič osobného motorového vozidla zn. Renault Clio, evidenčné číslo F. sa plne nevenoval vedeniu motorového vozidla a situácii v cestnej premávke a na priechode pre chodcov nedal prednosť chodkyňi J. L. prechádzajúcej priechodom pre chodcov z ľavej strany na pravú z pohľadu vodiča, čím spôsobil zrážku s menovanou, tým spôsobil, že s vozidlom narazil do poškodenej. J. L. utrpela závažné poranenia, ktoré viedli k jej smrti. Pani J. L. dňa 03.01.2015 zomrela v dôsledku multiorgánového zlyhania.

8.2. Žalovaný v 2. rade bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II č.k. 3T/30/2017-201 zo dňa 16.03.2017 uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona, keď inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z jeho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona. Žalovaný v 2. rade bol odsúdený na podmienený trest odňatia slobody a bol mu tiež uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 4 roky. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť.

8.3. Motorové vozidlo zn. Renault Clio, evidenčné číslo F. bolo povinne zmluvne poistené pre zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného v 1. rade. Táto skutočnosť medzi stranami nebola sporná.

8.4. Žalobkyňa bola dcérou nebohej J. L..

8.5. Žalovaný v 2. rade sa písomne ospravedlnil a vyjadril ľútosť, že pani J. L. spôsobil zranenia ako aj všetky škody jej spôsobené a starosti celej rodine.

9. Žalobkyňa, dcéra nebohej J. L. vo svojej výpovedi uviedla, že s mamou bola späťá, stále boli spolu, čo vyplývalo z ich rodinnej situácie. Vzájomne sa podporovali, chodili spolu na výlety, spolu trávili veľa času a veľkú časť svojho života žila spoločne so svojou mamou. Žalobkyňa uviedla, že vzájomne s mamou sa o seba starali, a že mama bola pre ňu najlepšou priateľkou, ktorej sa so všetkým zdôverovala. Svoj život prispôsobila svojej mame, prispôsobila ho tak, aby si boli nablízku. Mama jej veľmi pomáhala aj po rozvode jej manželstva a finančne ju podporovala, pomáhala jej v starostlivosti o dcéru H.. Tým, že mama zomrela, stratila kus zo seba, stratila oporu a pomoc.

9.1. Svedkyňa H. V., dcéra žalobkyne a vnučka nebohej J. L. vo výpovedi uviedla, že žalobkyňa so svojou mamou mala zdravý vzťah a ich vzťah bol špeciálny aj tým, že boli akoby kamarátky, mali dôverný vzťah, vzájomne sa zdôverovali, boli si oporou a obe vedeli, že si pomôžu. Žalobkyňa so svojou mamou trávila veľa času a stará mama, nebohá pani L. u nich aj často bývala. Mama žalobkyne, keď bola svedkyňa malá, pomáhala žalobkyňi aj so starostlivosťou o ňu. So svojou starou mamou a mamou trávili spoločne čas, chodili spolu do kina a do divadla, stretávali sa. Spolu s mamou, alebo mama sama, chodili za starou mamou do F. a stará mama chodila ku nim domov.

9.2. Svedkyňa C. F., bývalá svokra žalobkyne vo výpovedi uviedla, že žalobkyňu a jej mamu pozná veľmi dlho. Mama žalobkyne žalobkyňi veľmi pomáhala, po narodení dcéry (vnučky H.) bola stále pri žalobkyňi a určitý čas spolu aj bývali. Pani L. a žalobkyňa boli stále spolu, pomáhali si a boli si oporou a keď neboli spolu tak si telefonovali.

9.3. Svedok Y. V., bývalý manžel žalobkyne, vo výpovedi uviedol, že mama žalobkyne, jeho bývala svokra, u nich určitý čas aj bývala, bola pre nich a ich vzťah kľúčová, keď vďaka nej ich manželstvo fungovalo. Po jej smrti sa po niekoľkých mesiacoch so žalobkyňou rozviedli. Žalobkyňa sa svojou mamou mali vzťah ako matka s dcérou, pomáhali si, chodili spolu na rôzne akcie. Mama žalobkyne žalobkyňi veľmi pomáhala. Keď pani L.Á., mama žalobkyne zomrela, žalobkyňa sa psychicky zrútila.

9.4. Svedkyňa V. J., sesternica žalobkyne vo výpovedi uviedla, že mama žalobkyne bola pre žalobkyňu oporou, boli si vzájomnou oporou, navštevovali sa a to aj v čase keď spolu nebývali. Mali medzi sebou veľmi pekný vzťah, pomáhali si aj finančne, chodievali spolu medzi ľuďmi a do mesta.

10. Súd základ uplatneného nároku žalobkyne posúdil podľa Občianskeho zákonníka a Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

11. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu

a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,

b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,

c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie,

d) ušlého zisku.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

12. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku usmrtenia jej matky J. L. pri dopravnej nehode dňa 23.11.2014, spôsobenej žalovaným v 2. rade ako vodičom a prevádzkovateľom osobného motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného v 1. rade, je dôvodný v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur.

13. Súd vychádzajúc zo skutkových tvrdení strán sporu, z včasného popretia skutkových tvrdení protistrany, z návrhov na vykonanie dôkazov, námietok k týmto návrhom protistrany a včas uplatnených hmotnoprávných námietok mal za jednoznačné, čo ani medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 23.11.2014 došlo ku škodovej udalosti, dopravnej nehode, ktorú zaviniel žalovaný v 2. rade ako vodič a zároveň prevádzkovateľ osobného motorového vozidla zn. Renault Clio evidenčné číslo F.. Motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného v 1. rade. Pri dopravnej nehode pani J. L., matka žalobkyne utrpela závažné zranenia, ktoré viedli k jej smrti dňa 03.01.2015 spôsobenej multiorgánovým zlyhaním. Žalovaný v 1. a 2. rade nesporeoval

žalobkyňou tvrdenú skutočnosť, že medzi žalobkyňou a nebohrou existovali silné citové, morálne a sociálne vzťahy a neobvykle silné rodinné puto, že ich vzájomný vzťah sa vyznačoval vysokou mierou vzájomnej naviazanosti a spolupatričnosti a že smrťou matky žalobkyne boli tieto rodinné, sociálne, citové a kultúrne, rodinné vzťahy nenávratne zničené a že nečakaná smrť pani L. zasiahla žalobkyňu a došlo k intenzívnemu zásahu do jej osobnostných práv a práva na súkromie a rodinný život.

14. Každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zásah do práva na ochranu osobnosti je konanie smerujúce k určitej zmene oproti súčasnému stavu. Zásah musí znamenať zmenu súčasného stavu k horšiemu. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je každé konanie či opomenutie, ktoré zasahuje do práv fyzickej osoby chránených zákonom a je v rozpore s povinnosťou zásahu stanovenými právnym poriadkom. Neoprávneným zásahom je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom pričom dotknutá môže byť akákoľvek zložka osobnosti fyzickej osoby. Rešpektovanie súkromného života zahŕňa aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami a jeho súčasťou je tiež rodinný život zahrňujúci aj vzťahy medzi blízkymi príbuznými. Protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov zo strany iného predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby. K vzniku občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej ale i morálnej integrite, tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí existovať príčinná súvislosť medzi zásahom a jeho neoprávnenosťou. Účelom poskytnutia primeraného zadosťučinenia je poskytnúť fyzickej osobe za neoprávnený zásah do jej osobných práv primerané zadosťučinenie. Podmienkou respektíve predpokladom na uplatnenie satisfakčnej žaloby je existencia nemajetkovej ujmy, teda to, že k neoprávnenému zásahu došlo a nemajetková ujma už vznikla. Domáhať sa možno satisfakcie morálnej a satisfakcie majetkovej. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia - finančnej náhrady sa okrem iného vyžaduje vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom takejto kvalifikovanej ujmy. Primerané zadosťučinenie slúži k vyváženiu a zmierneniu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla neoprávneným zásahom do práv fyzickej osoby. Pri náhrade nemajetkovej ujmy musí byť preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi domáhajúcemu sa primeraného zadosťučinenia, vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti.

15. Spornou skutočnosťou medzi stranami sporu ostala otázka pasívnej legitimácie žalovaného v 1. rade v spore.

15.1. Žalovaný v 1. rade namietal svoju pasívnu legitimáciu v spore o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobkyňou usmrtením jej blízkej osoby pri dopravnej nehode v rámci zodpovednosti poisteného za škodu podľa Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa žalovaného v 1. rade nároky z titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka do okruhu pôsobnosti Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nezahŕňa. Podľa žalovaného v 1. rade právna úprava rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu v ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. podáva taxatívny výpočet prípadov, ktoré podliehajú poistnému krytiu a ktoré sú z hľadiska rozlíšenia toho, čo sa odškodňuje, plne v zhode s právnou úpravou spôsobu a rozsahu náhrady škody v Občianskom zákonníku v § 442 a nasl. vrátane § 444 Občianskeho zákonníka. Pod takto vymedzenú škodu zákon č. 381/2001 Z.z. neumožňuje subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcu z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ sa tak poistený s poisťovateľom nadštandardne nedohodne v poistnej zmluve, k čomu v prejednávanej veci nedošlo.

15.2. Žalobkyňa sa s argumentáciou žalovaného v 1. rade ohľadne nedostatku pasívnej legitimácie nestotožnila a uviedla, že podľa aktuálnych rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky pod pojem škody na zdraví v zmysle povinného zmluvného poistenia je potrebné zahŕňať aj nemajetkovú ujmu.

15.3. Žalovaný v 2. rade v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 24. októbra 2013 vo veci C-22/12 a uviedol, že z uvedeného vyplýva, že povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Povinné zmluvné

poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej osobám usmrteným pri dopravnej nehode. Poukázal na to, že v tomto smere sa uberá aj judikatúra slovenských súdov týkajúca sa povinného zmluvného poistenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/116/2013 zo dňa 21. mája 2014, podľa ktorého v rámci náhrady škody sa odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody, za ktorú možno priznať náhradu peňažnou formou podľa § 13 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. takáto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia.

16. Súd sa s procesnou obranou žalovaného v 1. rade vo vzťahu k námietke nedostatku pasívnej legitímácie v spore nestotožnil poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016 publikovaný v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 61/2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná. Najvyšší súd v rozhodnutí okrem iného uviedol, že pre posúdenie otázky pasívnej legitímácie poisťovne vykonávajúcej povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda (použitým v ZoPZP). Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe, usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zodpovednostnému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Ak by mal platiť výklad pojmu škoda vychádzajúci z textu ZoPZP (gramatický výklad), resp. výklad vychádzajúci výlučne z ustanovení O. z. o zodpovednosti za škodu, teda ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, prinášalo by to značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť aj k ich bankrotu. Zároveň by to však mohlo znamenať aj neistotu pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá, resp. riziko, že v prípadoch insolventie (platobnej neschopnosti) zodpovedného subjektu táto nebude vymožitelná. Neprijateľnosť týchto dôsledkov vyžaduje extenzívnu interpretáciu pojmu škoda pre účely ZoPZP tak, že doň patrí aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých a teda že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov totiž nemožno opomínať ich účel a zmysel, pričom platí, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho smie (a dokonca musí) odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť a pod. Rozširujúci výklad pojmu škoda pre účely zodpovednostného zákona je pritom aj ústavne konformným, pretože zmierňuje, resp. odstraňuje disproporciu medzi zákonným úrazovým poistením, t.j. poistením pri pracovných úrazoch a povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorového vozidla. Ak totiž dôjde pri dopravnej nehode k úmrtiu zamestnanca, ustanovenie § 94 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (v znení neskorších zmien a doplnení) zakladá pozostalým, ktorými sú manžel alebo manželka a nezaopatrené dieťa, nárok na jednorazové odškodnenie vo výške 730-násobku denného vymeriavacieho základu, najviac však vo výške 46 485,40 € (u manžela alebo manželky). Toto odškodnenie, i keď je limitované, nie je nič iné ako náhrada nemajetkovej ujmy poskytovaná z úrazového poistenia. Niet žiadneho rozumného dôvodu, pre ktorý by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých pri usmrtení ich blízkeho ako zamestnanca pri dopravnej nehode mala byť predmetom poistného krytia (aj keď podľa iného zákona), zatiaľ čo v prípadoch, ak by nešlo o zamestnanca, by to tak byť nemalo. Pri výklade pojmu škoda pre účely ZoPZP treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Zodpovednostný zákon bol totiž výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené t. č. platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES z 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce

nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie "ujmy alebo škody", či používa termíny "akákoľvek ujma alebo škoda" alebo "akákoľvek škoda". Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú aj nemajetkovú (tu por. napr. rozsudok SD EÚ zo 6. mája 2010 vo veci C-63/09 Axel Walz proti Clickair SA).

16.1. Súd tiež poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 666/2016 ohľadne nemajetkovej ujmy vo vzťahu k povinnému zmluvnému poisteniu, podľa ktorého pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálne možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej úniovej regulácie. Povedané jednoduchou rečou, povinné zmluvné poistenie vinníka dopravnej nehody má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode.

16.2. Sumarizáciou uvedeného mal súd za to, že pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej žalobkyni ako pozostalej obeť dopravnej nehody jej matky, spôsobenej prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného v 1. rade je daná. Použitím eurokonformného výkladu pojmov náhrada škody, škoda na zdraví v ustanoveniach zákona č. 381/2001 Z.z. a s prihliadnutím k účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnených zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody ako poškodeným, za ktorú možno priznať náhradu, zadosťučinenia peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktorú je potrebné považovať v širšom ponímaní, za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písmeno a) zákona č. 381/2001 Z.z. Žalobkyňou požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 Občianskeho zákonníka preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

17. Žalobkyňa sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanému v 1. a 2. rade a žiadala, aby súd uložil žalovanému v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť jej žalovanú sumu spoločne a nerozdielne.

17.1. Súd žalovanému v 1. a 2. rade neuložil povinnosť zaplatiť žalobkyni prisúdenú náhradu nemajetkovej ujmy spoločne a nerozdielne tak ako to požadovala žalobkyňa, nakoľko v prejednávanej veci nešlo o pasívnu solidaritu žalovaných t.j. žalovaného v 1. a 2. rade. Žalovaný v 1. rade (poisťovateľ žalovaného v 2. rade) a žalovaný v 2. rade (škodca) majú postavenie samostatných spoločníkov, keď každý z nich môže byť žalovaný na plnenie z uplatneného nároku. Žalovaný v 1. rade ako zákonný poisťovateľ žalovaného v 2. rade zodpovedá za žalobcom uplatnenú náhradu titulom plnenia podľa osobitného predpisu a to zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaný v 2. rade zodpovedá za škodu uplatnenú žalobkyňou ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorým bol zavinený vznik dopravnej nehody a to podľa § 427 Občianskeho zákonníka. V prejednanom prípade teda nie je možné aplikovať ustanovenie § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne, ustanovenie, ktoré stanovuje solidaritu pre nároky na náhradu škody. Žalobkyňa má nárok voči žalovanému v 1. a voči žalovanému v 2. rade, ale ide o dva záväzky na rovnaký „dlh“ a teda žalovaný v 1. a 2. rade majú postavenie samostatných spoločníkov a pri uložení povinnosti žalovaným musí byť vyjadrený vzájomný vzťah.

17.2. Súd žalovanému v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy s tým, že plnením jedného zo žalovaných žalobkyni, zanikne v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhému žalovanému.

18. Za stavu keď súd ustálil, že žalobkyňa ako pozostalá obeť dopravnej nehody má voči žalovanému v 1. a 2. rade nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď v prejednanom prípade konaním žalovaného v 2. rade ako vodiča a prevádzkovateľa motorového vozidla prevádzkou, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, príčinou, ktorej bola smrť jej matky, došlo k porušeniu jej práv, keď jednoznačne došlo k neoprávnenému zásahu do práva na jej súkromný a rodinný život, sa zaoberal s uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy. Súd mal za preukázané, že došlo k neoprávnenému zásahu zo strany žalovaného v 2. rade ako povinne zmluvne poisteného u žalovaného v 1. rade, teda k zásahu, ktorý bol objektívne spôsobilý privodiť porušenie osobnostných práv žalobkyne ako pozostalej, na súkromný a rodinný život s nebohú J. L..

18.1. Žalobkyňa si uplatnila nemajetkovú ujmu vo výške 150.000,- eur. Nárok na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnila tým, že smrťou matky bola narušená celistvosť jej rodiny a bolo zasiahnuté do jej súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď jej ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné. V dôsledku tragickej smrti jej matky pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme spočívajúcej v strate milovanej osoby, čím sa stala do budúcnosti ochudobnená o rodinný život a v citovej strate, keď smrťou matky stratila jej lásku a radosť s ňou prežívanú. Utrpela tiež citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku zo smrti milovanej osoby. Žalovaný v 2. rade svojim konaním spôsobil nenahraditeľnú emočnú stratu a narušil silné rodinné väzby a rozbil časť rodinného života, ktorý prežívala. Žalobkyňa s matkou tvorila plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami.

18.2. Strata blízkeho človeka je ujma, ktorá každého žijúceho človeka zasiahne. Medzi žalobkyňou a jej matkou nebohrou J. L. existovali silné citové, morálne a sociálne vzťahy a silné rodinné puto, ktoré sa vyznačovalo vysokou mierou vzájomnej naviazanosti a spolupatričnosti. Medzi zosnulou a žalobkyňou bolo vytvorené silné puto, ktoré sa utužovalo aj v dospelosti, v období keď sa sama stala matkou. Žalobkyňa bola so svojou matkou v dennodennom kontakte a prevažnú časť svojho života s matkou aj strávila. Po určitý čas žili spolu v spoločnej domácnosti, svoj voľný čas trávili spoločne, vzájomne si pomáhali a podporovali sa. Náhla tragická smrť zosnulej mala nepriaznivé následky na žalobkyňu vo všetkých sférach jej života. Žalobkyňa ako to vyplynulo z jej výpovede ale aj z výpovedí svedkov, bola na svoju matku nad bežnú mieru citovo naviazaná a tragickú udalosť vnímala veľmi intenzívne a mala na jej psychické zdravie nepriaznivý vplyv. Spolu s matkou mali vrúcny vzťah, svoj voľný čas trávili spolu. Zosnulá matka žalobkyňi pomáhala tiež finančne a tiež v rámci starostlivosti o dcéru a pomáhala jej s výchovou. Smrťou pani J. L., matky žalobkyne, boli nenávratne porušené, zničené sociálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci súkromného a rodinného života žalobkyne. Žalobkyňa aj viac ako päť rokov po nehode v dôsledku nečakanej smrti matky prežíva pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku. Jediným okamihom stratila možnosť viesť s nebohrou súkromný život, v dôsledku čoho je od jej smrti ochudobnená o sféru prirodzených vzťahov s jedným z jej najbližších rodinných príslušníkov. Smrťou jej matky došlo k definitívnej deštrukcii medziľudských väzieb, došlo k intenzívnemu zásahu do jej osobnostných práv a práva na súkromie a rodinný život. Právo na súkromie bolo porušené takým zásahom, ktorého následky nie je možné odstrániť morálnou satisfakciou, keď žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma žalobkyne. Intenzitu zásahu do práv zdôrazňuje aj skutočnosť takmer nepretržitého spolužitia nebohej so žalobkyňou, ideálny vzájomný vzťah a hlavne nečakanosť úmrtia. Vzniknutá trauma je zo života žalobkyne prakticky neodstrániteľná. S ohľadom na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je daná mierou intenzity zásahu a časom trvania nepriaznivého následku, domáhala sa žalobkyňa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s tým, že mala za to, že táto hmotná satisfakcia, ktorá je zároveň prejavom spravodlivosti však nemôže úplne odčiniť dopad tragickej udalosti, ktorej bolo možné zabrániť, a ktorá zanechala v jej živote trvalé následky.

18.3. Žalovaný v 1. rade namietal výšku žalobkyňou uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 150.000 eur, ktorú považoval za neprimerane vysokú a neopodstatnenú a poukázal na tú skutočnosť, že súdy priznávajú oveľa nižšie sumy za stratu blízkeho človeka, ktorý zomrel napr. v mladšom veku, poprípade išlo o blízku osobu, na ktorú boli pozostalí príbuzní odkázaní vo všetkých oblastiach života.

18.4. Žalovaný v 2. rade vo vzťahu k uplatnenej výške náhrady nemajetkovej ujmy v sume 150.000 eur uviedol, že hodnota ľudského života je len veľmi ťažko vyčíslená v peniazoch ale suma 150.000 eur je v neprimeranej výške, ktorá je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, nakoľko súdy v obdobných prípadoch priznávajú sumy v rozmedzí od 5.000,- eur do 20.000,- eur. Žalovaný v 2. rade tiež uviedol, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v uplatnenej sume 150.000 eur by bolo pre žalovaného v 2. rade likvidačné, nakoľko nevlastní žiadne majetok, býva so svojou 87 ročnou matkou, o ktorú sa sám stará a žije jedine zo svojho príjmu.

18.5. Žalobkyňa k námietkam žalovaného v 1. a 2. rade vo vzťahu k uplatnenej výške náhrady nemajetkovej ujmy uviedla, že ide o nárok, ktorého výška závisí od voľnej úvahy súdu. Rozhodnutie, ktorým súd o takomto nároku rozhodne je konštitutívnym rozhodnutím. Do momentu rozhodnutia teda uplatnený nárok neexistuje a až súd vo svojom rozhodnutí určí jeho výšku. Úvahy o neprimeranosti výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy sú preto predčasné a neopodstatnené. Neopodstatnené sú tiež z dôvodu, že ide o etickú a morálnu satisfakciu. Žalobkyňa sa však k uplatnenej výške 150.000 eur nijakým spôsobom nevyjadřila, neuviedla žiadne okolnosti, z ktorých vychádzala, keď mala za to, že práve ňou uplatnená výška nemajetkovej ujmy je primeranou satisfakciou, zadosťučinením.

19. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a skutkových tvrdení strán sporu dospel k záveru, že vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci, intenzitu, rozsah a trvanie nepriaznivých následkov ide o ujmu, ktorú žalobkyňa pociťuje ako značnú. Stotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že nereparovateľnosť náhle ukončených skôr vzniknutých interpersonálnych vzťahov, resp. väzieb žalobkyne a jej nebohej matky je možno bezpochyby považovať za zásah do práva na súkromie, a teda že na jej strane vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy.

19.1. Posúdenie výšky nemajetkovej ujmy je závislé od úvahy súdu. Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je určovaná základnými zákonnými kritériami a to závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo, pričom za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu značnú. Len subjektívne pocity nie sú rozhodujúce, keď podstatné je i objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase, v tej istej situácii vnímala aj každá iná fyzická osoba. Kvantifikácia „odškodnenia“ nemajetkovej ujmy neznamena bezhraničnú neobmedzenosť. Je potrebné vychádzať z individuálnych okolností prípadu a stretu práv postihnutej osoby a osoby, ktorá spôsobila neoprávnený zásah. Pre priznanie peňažného zadosťučinenia je nevyhnutné preukázať, že iná forma morálneho zadosťučinenia sa nejaví ako postačujúca, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo k zásahu do právom chránených práv. Zákon nestanovuje ani rámcové čiastky odškodnenia nemajetkovej ujmy, a preto súd pri rozhodovaní musí prihliadnuť na závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Primeranosť zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu znamená, že nemôže ísť o zneužívanie tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Výška uplatneného zadosťučinenia, nemajetkovej ujmy teda musí byť primeraná, aby sa dosiahol účel kompenzácie a zároveň nesmie byť pre škodcu likvidačná.

19.2. Súd pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v rámci použitia princípu proporcionality porovnal výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznanej v iných obdobných veciach, pričom uvádza, že priznaná výška nemajetkovej ujmy nemusí byť rovnaká, ale nesmie byť zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu. Z iných rozhodnutí súdov v obdobných veciach vyplýva, že výška priznanej nemajetkovej ujmy pre pozostalé obete dopravných nehôd je zo strany súdov priznávaná v sume 5.000 eur až 20.000 eur. Napríklad Okresný súd Nitra v konaní sp. zn. 8C/41/2012 priznal žalobcom nemajetkovú ujmu za usmrtenie ich blízkej osoby, manželky a matky každému vo výške 10.000,- eur, Okresný súd Topoľčany v konaní sp. zn. 5C/351/2013 priznal nemajetkovú ujmu za usmrtenie blízkej osoby, matky 10.000,- eur, Okresný súd Prievidza v konaní sp. zn. 7C/69/2011 priznal nemajetkovú ujmu pozostalej manželke 17.000 eur a pozostalým deťom každému 4.500 eur, Okresný súd Bratislava IV v konaní sp. zn. 12C/385/2008 priznal pozostalému manželovi nemajetkovú ujmu 23.000 eur, Krajský súd v Trnave v konaní sp. zn. 11Co/90/2010 priznal pozostalému otcovi a matke každému 15.000 eur, Okresný súd Trnava v konaní sp. zn. 13C8/126/2010 v spojení s odvolacím konaním na Krajskom súde v Trnave sp. zn. 24Co/368/2015 pozostalému manželovi priznal nemajetkovú ujmu 40.000 eur. Súd tiež poukazuje na svoje rozhodnutie v obdobnej právnej veci vedené pod sp. zn. 16C/56/2017, kde rovnako dospel k záveru, že pozostalým obete dopravnej nehody patrí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a priznal nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eur.

19.3. Súd mal v konaní za preukázané, že medzi nebohou J. L. a žalobkyňou ako jej dcérou existovalo silné citové puto, vzťahy medzi žalobkyňou a nebohou boli nadštandardné a i keď v spoločnej domácnosti spolu nežili, boli v dennodennom kontakte, navštevovali sa a vzájomne sa o seba starali, pomáhali si, podporovali sa, zdieľali spoločne radosti a smútok, mali spoločné záľuby a plány do budúcnosti, trávil spolu voľný čas a ich vzájomný život ich napíňal a tešil. V dôsledku tragickej udalosti sa spôsob spoločného života zmenil, pričom nebyť tragickej udalosti by žalobkyňa mala možnosť pokračovať v doterajšom spôsobe života so svojou matkou, na ktorú bola evidentne a bez akýchkoľvek pochybností silne citovo naviazaná. V dôsledku toho, že jej matka bola pri dopravnej nehode usmrtená došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, nepredvídateľne a neočakávane došlo k pretrhnutiu rodinných a citových väzieb žalobkyne s nebohou. Úmrtie matky bolo pre žalobkyňu traumatizujúce a smútok zo straty milovanej osoby je pre ňu trvalý. Podľa názoru súdu náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur je primeraná a je spôsobilá aspoň čiastočne zmierniť závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva žalobkyne došlo. Žalobkyňa je zasiahnutá stratou blízkej osoby, matky, ktorá v jej živote bola nezastupiteľná, s ktorou mala intenzívny, pevný a vzájomne prepojený vzťah. Pre žalobkyňu neočakávaná smrť blízkej osoby predstavovala a predstavuje mimoriadnu udalosť s nenapraviteľným následkom, v prípade ktorej je podľa názoru súdu morálna satisfakcia nepostačujúca. Súdom priznaná výška nemajetkovej ujmy je primeraná aj vo vzťahu k výške priznanej, prisúdenej nemajetkovej ujmy v obdobných veciach v iných prípadoch. Výška nemajetkovej ujmy priznaná žalobkyňi v prejednávanej veci ani nepôsobí likvidačne pre žalovaného v 1. a 2. rade a

podľa názoru súdu predstavuje štandardnú kompenzáciu zmiernenia ujmy žalobkyne a teda priznanie v uvedenej výške nie je prostriedkom bezdôvodného obohatenia sa žalobkyne.

19.4. Vzhľadom k uvedenému súd teda dospel k záveru, že nemajetková ujma vo výške 10.000 je primeraná k závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva žalobkyne došlo a tiež z hľadiska zachovania princípu primeranosti a proporcionality. Súd žalobu žalobkyne vo zvyšku zamietol.

20. Žalobkyňa navrhla vykonať dokazovanie pripojením trestného spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 3T/30/2017. V priebehu konania od vykonania tohto dokazovania upustila a na jeho vykonaní netrvala.

20.1. Strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. V prípade, že strana sporu si nesplní povinnosť tvrdenia platí, že neuniesla bremeno tvrdenia. Strany sporu musia tiež svoje tvrdenie preukázať, keď existencia tvrdenej skutočnosti je podmienená existenciou dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany predložiť resp. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti sa prejaví v rozhodnutí vo veci vo forme neúspechu strany v spore. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi.

21. Sumarizáciou uvedeného za stavu, keď mal súd za to, že žalobkyňa preukázala dôvodnosť uplatneného nároku voči žalovanému v 1. a 2. rade na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy spočívajúcej v zásahu do osobnostných práv žalobkyne ako pozostalej obete dopravnej nehody, jej matky, spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, žalobe vyhovel a žalovanému v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 10.000,- eur.

22. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda podľa úspechu žalobkyne v spore a priznal úspešnej žalobkyňi v konaní voči žalovanému v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným rozhodnutím. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 Civilného sporového poriadku) súd uplatní i na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko nemožno žalobcu totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017 zo dňa 13.12.2017). Žalobkyňa v predmetnej veci bolo nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedeného, v súlade s citovaným zákonným ustanovením súd priznal žalobkyňi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% a to z prisúdenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur.

24. Podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však žalovaný alebo odporca nemá v konaní o rozvod manželstva, o určenie neplatnosti alebo o určenie neexistencie manželstva, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi, a v konaní pred správnym súdom.

Podľa Položky 7b písmeno b) Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na ochranu osobnosti spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy 66 eur a 3% z výšky uplatnenej z nemajetkovej ujmy, najviac 16.596, 50 eura.

25. Žalobkyňa bola v konaní od platenia súdneho poplatku oslobodená podľa ustanovenia. § 4 ods. 2 písmeno j) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších zmien a doplnkov a žalovaný v 1. a 2. rade od poplatku oslobodení neboli. Súd v konaní žalobe žalobkyne vyhovel a preto súd s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch uložil žalovanému v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 366,00 eur. Súdny poplatok 366,00 eur pozostáva z poplatku podľa Položky 7b písmeno b) Sadzobníka súdnych poplatkov, teda 66 eur + 3% z výšky priznanej nemajetkovej ujmy 10.000 eur (66 eur + 300 eur).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.